

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 110/09-59

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. B., Ž., t. č. vo výkone trestu B., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 11, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 1, 2, 3 a 4, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 4, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 49 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia čl. 1, čl. 5 ods. 1, 2, 3 a 4, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. a), b), c) a d), čl. 14, čl. 17, čl. 18 a čl. 53 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenia čl. 1 ods. 1 a 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaniach vedených pod sp. zn. 0 Tp 964/06 a sp. zn. 1 T 24/2007 a rozhodnutiami vydanými v týchto konaniach, postupom Krajského súdu v Žiline v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Tos 21/2007, sp. zn. 2 Tos 46/2007 a sp. zn. 2 To 95/2007 a rozhodnutiami vydanými v týchto konaniach a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 16/2008 a jeho uznesením z 3. júna 2008 a takto

rozhodol:

Sťažnosť M. B. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. októbra 2008 doručená sťažnosť (doplnená 18. novembra 2008 a 26. novembra 2008) M. B., Ž., t. č. vo výkone trestu B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 11, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 1, 2, 3 a 4, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 4, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 49 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie čl. 1, čl. 5 ods. 1, 2, 3 a 4, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. a), b), c) a d), čl. 14, čl. 17, čl. 18 a čl. 53 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a porušenie čl. 1 ods. 1 a 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 12 k dohovoru“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 0 Tp 964/06 a sp. zn. 1 T 24/2007 a rozhodnutiami vydanými v týchto konaniach, postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Tos 21/2007, sp. zn. 2 Tos 46/2007 a sp. zn. 2 To 95/2007 a rozhodnutiami vydanými v týchto konaniach a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 16/2008 a jeho uznesením z 3. júna 2008.

Zo sťažnosti a z priložených listinných dôkazov vyplýva, že sťažovateľ bol 15. augusta 2007 rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 24/2007 z 11. júna 2006 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 95/2007 z 15. augusta 2007 právoplatne uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 To 95/2007 z 15. augusta 2007 podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tdo 16/2008 z 3. júna 2008 rozhodol tak, že ho odmietol pre „celkom zjavné nesplnenie podmienok dovolania“.

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených článkov ústavy, dohovoru a protokolu č. 12 k dohovoru došlo najmä tým, že orgány činné v trestnom konaní a súdy,

ktoré sa svojou rozhodovacou činnosťou podieľali na konaní a rozhodovaní v jeho trestnej veci, postupovali v rozpore so zákonom č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), ako aj v rozpore s právnymi predpismi zaručujúcimi základné práva a slobody.

Sťažovateľ predovšetkým poukazuje na nezákonný postup vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Žilina (ďalej len „vyšetrovateľ PZ“) pri začatí trestného stíhania, vznesení obvinenia sťažovateľovi, jeho zadržania a vykonávania procesných úkonov, najmä pokiaľ išlo o výsluchy svedka poškodeného, ktorý bol vypočúvaný pod vplyvom alkoholu, neodstránenie vzájomných rozporov vo výpovediach svedkov a sťažovateľa a iné. Podobne nezákonný bol podľa názoru sťažovateľa aj postup Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej len „okresná prokuratúra“), a to v súvislosti s konaním o väzbe sťažovateľa, ako aj v súvislosti s podaním obžaloby na jeho osobu okresnému súdu. Taktiež okresnému súdu a krajskému súdu sťažovateľ vytýka početné procesné pochybenia, ktorých sa dopustili jednak pri rozhodovaní o jeho väzbe, ako aj pri samotnom meritórnom prerokovaní jeho trestnej veci.

Námietky sťažovateľa spočívajú aj v jeho tvrdení, že orgány činné v trestnom konaní a súdy nezabezpečovali dôkazy svedčiace v jeho prospech, že nebol správne zistený skutkový stav veci, že došlo k porušeniu práva sťažovateľa na obhajobu, ako aj ďalšie pochybenia, ktoré neboli v priebehu celého trestného konania odstránené.

Uvedené nedostatky trestného konania napokon neodstránil ani najvyšší súd na základe podaného dovolania sťažovateľa prostredníctvom svojho obhajcu. K tomu sťažovateľ uviedol: «Najvyšší súd SR svojim rozhodnutím sp. zn. 2 Tdo 16/2008 zo dňa 3. júna 2008 mne... porušil právo čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... na spravodlivý súdny proces a súdnu a inú ochranu, keď moje podané dovolanie proti rozhodnutiu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 To/95/2007 odmietol bez preskúmania veci, a to... odmietol mi právo, aby sa domáhal možnosti svojich porušených práv a základných slobôd na nezávislom a nestrannom súde, ktoré mi boli porušené v prípravnom konaní sp. zn. ČVS: ORP 1078/1-OVK-ZA-06 v konaní Okresného súdu v Žiline 0 Tp/964/06,

Okresného súdu v Žiline 1 T/24/07 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 To/95/2007-363, sp. zn. 2 Tos/21/2007, sp. zn. 2 Tos 48/2007-268, na spravodlivé súdne konanie a osobnú slobodu, byť stíhaný len z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon, s rešpektovaním prezumpcie nevinoty a právom mať čas a možnosti na právnu a súdnu ochranu obhajovať sa prostredníctvom svojho obhajcu podľa vlastného výberu. ...

Dovolací súd sa absolútne nezaoberal dôvodmi uvedenými v § 374 ods. 3 Tr. por., ktoré som taktiež uvádzal v dôvodoch dovolania. Čo vo svojom odôvodnení ani neuvádzal. Jeho povinnosťou bolo preskúmať celú vec z pohľadu mojich porušených základných práv a slobôd, ktoré mi boli porušené v konaní, a až po dôkladnej revízií celej veci s osobitnou starostlivosťou rozhodnúť vo veci samej.

Na nezákonné vedenie prípravného konania, ako aj celého konania sp. zn. 1 T/24/07 Okr. súdu v Žiline som podal podnet na preskúmanie mojich porušených práv na Generálnu prokuratúru SR a Ministerstvo spravodlivosti SR. ...

NS SR absolútne neskúmal s osobitnou starostlivosťou následovné a vyššie uvedené skutočnosti v rámci súčasťi ústavnej garantovanej ochrany ľudských práv a základných slobôd...

Súdy oboch stupňov opierali svoje skutkové závery o zistenia vykonané v prípravnom konaní vyšetrovateľom. Práve porušenia ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por., ktoré sú výsledkom neplnenia si povinností vyšetrovateľa v prípravnom konaní a jeho hrubých pochybení sú jedným z dôvodov porušenia súdnej ochrany v mojej trestnej veci. Vyšetrovateľ ukončil vyšetrovanie predčasne na základe neúplných skutkových podkladov, keď nevykonal všetky potrebné a dostupné dôkazy a konal v rozpore s povinnosťou vždy preveriť reálnu a relevantnú obhajobu obvineného a to z nasledovných dôvodov:

Vyšetrovateľ v rámci zákona č. 301/05 Z. z. v rámci autoremedúry neskúmal a dokonca ani nepredložil vyš. tr. spis, na 2 x moje podnety na preskúmanie postupu svojmu nadriadenému orgánu, čo ma za následok porušenie čl. 17 ods. 2, čo jednoznačne zakotvuje stíhať konkrétnu osobu len zákonným spôsobom. Taktiež do dnešného dňa ani jeden orgán nevybavil moje sťažnosti, v rámci môjho práva a oprávnenosti podľa Tr. poriadku, kde neexistuje prípustná odchýlka žiadneho charakteru. Vyšetrovateľ sa absolútne nevenoval preverovaniu hodnovernosti tvrdeniu poškodeného z dôvodov nasledovne závažnej procesnej skutočnosti, že v zásade v stave opilstosti poškodený svedok nemal byť vypočutý.

Návazne a zásadne platí, že presný termín, do ktorého musí byť osoby vypočutá, zákonom stanovené nie je. Platí, že na výsluch by mal byť občan spôsobilý „nemôže“ byť pod vplyvom liekov, iných omamných alebo návykových látok. Svedok - poškodený Miroslav Kršík v čase výpovedí a v čase podania tr. oznámenia nespôsobilí nebol, jeho vnímanie bolo znížené vplyvom značnej miery alkoholu, t. j. omamnej a návykovej látky. A preto vyšetrovateľ bol z úradnej povinnosti v takomto prípade vždy konzultovať spôsobilosť výsluchu svedka poškodeného... s lekárom a až keď by sa ten vyjadril, že sv. poškodený Miroslav Kršík - jeho stav opilsti nebráni výsluchu, potom by mohol výsluch vykonať.

Ďalej vyšetrovanie bolo vedené voči už trestanej osobe a v môj prospech sa už z úradnej povinnosti dôkazy nevykonávali. Mám za to, že vyššie uvedené celé, je tiež porušenie zákona o zhromažďovaní dôkazov. Poukazujem tiež, že vyšetrovateľa vôbec nezaujímala moja svedecká výpoveď, ktorú v skutku samotný svedok poškodený... svojimi vykonávacími výpoveďami potvrdzoval, že sa jednalo o pôžičku konkrétnej sumy peňazí, s konkrétnym dňom a miestom jej navrátenia po vzájomnej dohode.

Táto moja výpoveď z 18. 12. 2006 a moje svedectvo a výpovede svedkov boli vedené a upravované vyšetrovateľom v prípravnom konaní jednostranne proti mojej osobe a svedecké výpovede sú založené a upravované tak, čo poškodený povedal postupne vo svojich výpovediach a pritom sa to nezakladá na pravde. ...

Bol som odsúdený z konania, ktoré nie je hodnoverne preukázané a dokázané na základe relevantne jednoznačných dôkazov.

Vyšetrovateľa od počiatku oznámenia skutku podľa § 199 ods. 1 Tr. por. postupoval netransparentne, nakoľko nezabezpečoval dôkazné materiály aj v prospech obvineného podľa § 2 ods. 10 Tr. por. ... Od počiatku aj v prípravnom konaní zhromažďoval dôkazy len a len v neprospech obvineného a dôkazy, ktoré som uvádzal na svoju obhajobu, alebo dôkazy svedčiace v prospech mňa, dôkazy boli len zapísané, ale b žiadnom prípade neboli podložené za zabezpečené vyšetrovateľom v prípravnom konaní v prospech obvineného pre ďalšie konanie, aby sa na ne prihliadalo pri rozhodovaní. Vyšetrovateľ vzniesol obvinenie len na základe výpovede poškodeného. Týchto a podobných chýb sa vyšetrovateľ viackrát v prípravnom konaní dopustil, ktoré bolo prokurátorom a následne sudcom hodnotené, že kladený skutok som spáchal. Ak by bol vyšetrovateľa bral dôsledne na zreteľ moju výpoveď

zo dňa 18. 12. 2006, prokurátor a následne sudca by nenadobudli presvedčenie, že som skutok uvedený v rozsudku Okr. súdu v Žiline 1 T/24/07 spáchal.

V priebehu prípravného konania v dôsledku pasivity vyšetrovateľa bola zásada spravodlivosti porušovaná ako i ochrana môjho záujmu, ochrany občana, ktorý sa stal obvineným. Bolo povinnosťou vyšetrovateľa včas zistiť skutočnosti, ktoré prispievajú k náležitému objasneniu trestnej veci, skutkového stavu a k správne rozhodnutiu vo veci. Postup vyšetrovateľa spočívajúci v jeho nečinnosti viedol k zásadným procesným, skutkovým a hmotnoprávnym pochybeniam v prípravnom konaní, keď sa nenaplnil vyčerpávajúco účel vyšetrovania. Vyšetrovateľ svojou pasivitou neposilnil zmysel § 2 ods. 10 Tr. por., ale oslabil postavenie obvineného ako strany pred súdom. ...

Najvyšší súd SR si nesplnil svoju prieskumnú povinnosť, konanie prekontroloval v rozpore s účelom práva na súdnu a inú ochranu čím porušil moje právo priznané čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR a právo čl. 6 ods. 1 Dohovoru...»

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva a slobody M. B. ... priznané čl. 2 ods. 2, čl. 11, čl. 12 ods. 1, 2, 4, čl. 13 ods. 1, 2, 3, 4, čl. 16 ods. 1, 2, čl. 47 ods. 2, 3, čl. 17 ods. 1, 2, 3, 4, čl. 19 ods. 1, 2, čl. 46 ods. 1, 2, čl. 48 ods. 1, 2, čl. 49 ods. 1 a čl. 50 ods. 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojitosti s čl. 1, čl. 5 ods. 1, 2, 3, 4, čl. 6 ods. 1, 2, 3 písm. a), b), c), d), čl. 14, čl. 17, čl. 18, čl. 53 Hlava III a čl. 1 ods. 1, 2 Protokolu č. 12 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na ochranu osobnej slobody, dôstojnosti, ľudských práv a základných slobôd, nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia, zachovanie osobnej cti a dobrej povesti a na ochranu mena, na spravodlivý proces a súdnu ochranu, uznesením najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave č. k. 2 Tdo 16/2008 z 3. júna 2008 a postupom štátnych orgánov SR vo veci a ich uzneseniami predchádzajúcimi, obsahovo nadväzujúcimi na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené boli.

2. Základné právo M. B. ... priznané čl. 46 ods. 1 Ústavy SR na spravodlivý súdny proces, priznaný aj čl. 6 ods. 1, 2, 3 písm. b), c) d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu v Žiline č. k. 0 Tp/964/06, č. k. 1 T/24/2007, uzneseniami Krajského súdu v Žiline č. k. 1 Tos/21/2007, č. k. 2 Tos/48/2007

a č. k. 2 To/95/2007-363, uznesením Najvyššieho súdu SR v Bratislave č. k. 2 Tdo 16/2008 porušené bolo.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave č. k. 2 Tdo 16/2008 z 3. júna 2008 sa zrušuje a súčasne sa zrušujú aj ďalšie uznesenia štátnych orgánov verejnej moci, ktoré vo veci konali a rozhodovali, obsahovo nadväzujúce na zrušené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave č. k. 2 Tdo 16/2008 z 3. júna 2008 a ukladá súdu, ktorý vo veci prvý konal a rozhodoval, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

4. Odsúdený M. B. ... sa prepúšťa z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu.

5. M. B. ... priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 1.000.000,- Sk... ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave je povinný v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu nahradiť trovy konania na účet právneho zástupcu ustanoveného Ústavným súdom Slovenskej republiky... “

Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Vo svojej sťažnosti sťažovateľ tiež uviedol, že k porušeniu ním označených článkov ústavy, dohovoru a protokolu č. 12 k dohovoru malo dôjsť okrem iného aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 48/2007. Z obsahu príloh tejto sťažnosti však vyplýva, že v ostatne označenom konaní ide o preklep, v skutočnosti je namietané konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 2 Tos 46/2007.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a text uvedený mimo petitu pokladá za

súčasť odôvodnenia, ktoré nemôže doplniť petit (III. ÚS 235/05). Preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv a v súvislosti s tým konaním, resp. rozhodnutiami, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie.

1. Ako vyplýva zo sťažnosti a jej doplnení, sťažovateľ namieta porušenie ním označených článkov ústavy, dohovoru a protokolu č. 12 k dohovoru postupom a rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu v prípravnom konaní, ako aj v samotnom súdnom konaní.

Ústavný súd predovšetkým poznamenáva, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 17. októbra 2008.

Napadnuté konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 0 Tp 964/06, ktorého predmetom bolo rozhodovanie a rozhodnutie o vzatí sťažovateľa do väzby, bolo právoplatne skončené vydaním uznesenia z 18. decembra 2006, proti ktorému sa sťažovateľ vzdal práva podať sťažnosť. Napriek tomu sťažnosť podal, avšak túto krajský (druhostupňový) súd

zamietol uznesením č. k. 1 Tpo 4/2007-20 z 23. januára 2007 z dôvodu, že bola podaná osobou, ktorá sa práva podať sťažnosť výslovne vzdala.

Ďalším konaním, v rámci ktorého došlo podľa názoru sťažovateľa postupom krajského súdu k porušeniu ním označených článkov ústavy, dohovoru a protokolu č. 12 k dohovoru, je konanie vedené pod sp. zn. 2 Tos 21/2007. Jeho predmetom bolo rozhodovanie o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu č. k. 1 T 24/2007-112 zo 14. marca 2007, ktorým okresný súd žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol. Krajský súd uznesením č. k. 2 Tos 21/2007-134 zo 4. marca 2007 sťažnosť sťažovateľa zamietol. Vydaním tohto rozhodnutia bolo napadnuté konanie právoplatne skončené.

Rovnako sťažovateľ napadol konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 2 Tos 46/2007, v ktorom krajský súd uznesením z 15. augusta 2007 zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 T 24/2007 zo 6. júla 2007. Okresný súd týmto rozhodnutím nevyhovel námietkam sťažovateľa proti zápisniciam z hlavného pojednávania zo 14. mája 2007, 1. júna 2007 a 11. júna 2007. Sťažovateľ v nich vytýkal okresnému súdu nedodržanie procesných postupov zo strany okresného súdu, nesprávnu a účelovú „protokoláciu“, ako aj nepresnosti pri vyhotovovaní zápisníc. Konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 2 Tos 46/2007 bolo právoplatne skončené 15. augusta 2007.

Konanie v merite veci vedené okresným súdom pod sp. zn. 1 T 24/2007, t. j. konanie, v ktorom sa rozhodovalo o vine sťažovateľa zo spáchania trestného činu lúpeže a o uložení trestu, bolo taktiež právoplatne skončené 15. augusta 2007 vydaním rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T 24/2007 z 11. júna 2007 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 To 95/2007-363 z 15. augusta 2007, ktorým krajský súd zamietol odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 11. júna 2007 ako nedôvodné.

Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že namietané konania vedené okresným súdom a krajským súdom pod označenými spisovými značkami boli právoplatne skončené v rokoch 2006 a 2007. Sťažnosť bola ústavnému súdu podaná 17. októbra 2008.

Pretože od právoplatnosti rozhodnutí, ktorými boli skončené konania vedené okresným súdom a krajským súdom napadnuté sťažnosťou sťažovateľa, nepochybne uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (t. j. dva mesiace), ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažnosť v rozsahu, v akom sťažovateľ pred ústavným súdom napáda postup okresného súdu a krajského súdu a v akom podal predtým dovolanie najvyššiemu súdu proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 To 95/2007 z 15. augusta 2007, ústavný súd nemohol preskúmať z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02).

Ako vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov. V danom prípade proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 To 95/2007 z 15. augusta 2007 podal sťažovateľ mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie. To znamená, že právomoc poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa mal najvyšší súd v dovolacom konaní, ktorý v prípade, že by pri svojej rozhodovacej činnosti dospel k záveru, že krajský súd svojím rozhodnutím alebo postupom, ktorý rozhodnutiu predchádzal, porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, mal povinnosť týmto právam alebo slobodám poskytnúť ochranu. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

3. Vo vzťahu k napadnutému postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 16/2008 a jeho uzneseníu z 3. júna 2008 sťažovateľ namietal predovšetkým porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivý súdny proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru), o čom svedčí aj jeho tvrdenie, že *„najvyšší súd SR svojim rozhodnutím sp. zn. 2 Tdo 16/2008 zo dňa 3. júna 2008... porušil právo čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... na spravodlivý súdny proces a súdnu a inú ochranu, keď moje podané dovolanie proti rozhodnutiu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 To/95/2007 odmietol bez preskúmania veci“*.

Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že podľa konštantnej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta, že označeným postupom a uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základných práv zaručených v ústave a práv

zaručených v dohovore tým, že najvyšší súd si nesplnil svoju „prieskumnú“ povinnosť vo vzťahu k postupom a rozhodnutiam orgánov, ktoré sa podieľali na rozhodovaní v jeho trestnej veci.

Predmetom konania vedeného najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Tdo 16/2008, bolo rozhodovanie o dovolaní podanom sťažovateľom prostredníctvom jeho obhajcu 6. marca 2008 proti uzneseniu krajského súdu č. k. 2 To 95/2007-363 z 15. augusta 2007.

Sťažovateľ v dovolaní uviedol: *„Dovolanie opieram o ustanovenie § 371 ods. 1 Trestného poriadku:*

písm. c - zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu

písm. g - rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom

písm. i - rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku.

Podľa § 374 ods. 3 Trestného poriadku ako dovolací dôvod uplatňujem aj konanie na súde prvého stupňa, nakoľko vytýkané pochybenia neboli v odvolacom konaní napravené.

Popri uvedených dôvodoch dovolania v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku poukazujem v dovolaní aj na chyby prípravného konania, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo a v ktorom prípravnom konaní došlo rovnako k porušeniu práv obvineného. ...

Čo sa týka práva na obhajobu, toto základné právo bolo porušené už od začatia prípravného konania až do skončenia súdneho konania.

Pri vznesení obvinenia nebol obvinenému umožnený primeraný čas na zvolenie si obhajcu, o tejto možnosti nebol riadne poučený ani v prípravnom konaní, ani v konaní pred súdom.

Obhajca bol obvinenému ustanovený po tom, čo bolo rozhodnuté o jeho väzbe a takýto stav trval až do právoplatného skončenia trestnej veci. Za celý tento čas súdneho konania nebol obvinený poučený o tom, že napriek ustanoveniu obhajcu, má právo si kedykoľvek zvoliť obhajcu podľa svojho vlastného výberu a zabezpečiť si tým kvalifikovanú obhajobu v trestnom konaní.

Pokiaľ ide o zákonnosť získaných dôkazov, obvinený M. B. od samého začiatku poukazoval na porušenie zákonnosti ako v prípravnom konaní, tak i v konaní pred súdom. K tomu smerovali aj jeho sťažnosti adresované prvostupňovému súdu i Okresnej prokuratúre, tak ako sú tieto založené v súdnom spise. Oba tieto orgány činné v trestnom konaní sťažnosti neriešili. Obvinený sa z toho dôvodu obrátil so sťažnosťami a to dňa 1. 2. 2007 na Generálnu prokuratúru SR a dňa 8. 2. 2007 na Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré boli postúpené k vybaveniu prvostupňovému súdu, avšak bezvýsledne, tento súd v sťažnostiach nerozhodol. Na nečinnosť súdu bol sťažnosťou zo dňa 26. 3. 2007 upovedomený Krajský súd v Žiline, ktorý sa rovnako sťažnosťou nezaoberal.

Pokiaľ ide o konanie pred súdom, z hľadiska vykonávania dôkazov na pojednávaniach súdu obvinený podaním zo dňa 29. 6. 2007 namietal zákonnosť postupu súdu, ktorým mu bolo znemožnené uplatnenie účinnej obhajoby a zistenie skutkového stavu veci v neprospech obvineného.

Takýmto spôsobom došlo k tomu, že nedošlo k odstráneniu rozporov ako vo výpovediach svedkov a skutkový stav, o ktorý súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste nebol náležité zistený bez akýchkoľvek pochybností tak, aby mohla byť jednoznačne vyslovená vina obvineného zo žalovaného skutku s použitou trestno-právnou kvalifikáciou.

Na proti zákonnosť trestného konania upozornil obvinený aj vo svojom rozsiahlom odvolaní proti rozsudku Okresného súdu v Žiline č. k. 1 T 24/2007 zo dňa 11. júna 2007.

Povinnosťou odvolacieho súdu bolo preskúmať zákonnosť napadnutého výroku prvostupňového rozsudku, ale tiež aj správnosť postupu konania, ktorému predchádzalo. Som názoru, že odvolací súd túto povinnosť vyplývajúcu z Trestného poriadku nesplnil v dostatočnej miere. Svojim uznesením č. k. 2 To 95/2007-363 zo dňa 15. 8. 2007 odvolanie obvineného zamietol, avšak z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd len všeobecne odkazuje, že si osvojil závery prvostupňového súdu. V odôvodnení uznesenia odvolacieho súdu absentujú ďalšie okolnosti v tom, prečo odvolací súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa nedostatkami, na ktoré obvinený poukazoval, prečo nevyhovel jeho návrhom a akými právnymi úvahami sa spravoval. ...

Uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 2 To 95/2007-363 zo dňa 15. 8. 2007, ktorým zamietol odvolanie obvineného, došlo k porušeniu zákona. Pri dôslednom splnení svojej prieskumnej povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku

mal odvolací súd napadnutý prvostupňový rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie. ...“

Najvyšší súd uznesením z 3. júna 2008 dovolanie sťažovateľa odmietol pre „*celkom zjavné nesplnenie podmienok dovolania podľa § 371 Tr. por.*“. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd uviedol: *«Neobstojí predovšetkým námietka dovolateľa, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu... s poukazom na to, že obvinenému bol už v prípravnom konaní ustanovený obhajca bez toho, aby mal primeranú možnosť obhajcu si sám zvoliť, a tak si zabezpečiť účinnú obhajobu.*

Z obsahu spisu totiž vyplýva, že obvinený M. B. už pred rozhodnutím o návrhu prokurátora na jeho vzatie do väzby bol pri prvom výsluchu po vznesení obvinenia vyšetrovateľom dňa 16. decembra 2006 o 12.55 hod. poučený o práve zvoliť si obhajcu (pozri č. l. 17 spisu), pričom vyhlásil, že obhajcu si nevolí a chce sa obhajovať sám. Následne pri výsluchu obvineného sudcom pre prípravné konanie dňa 18. decembra 2006 (pozri č. l. 19 a nasledujúce spisu) bol opakovane poučený o jeho práve zvoliť si obhajcu, ktoré oprávnenie však nevyužil a výslovne požiadal, aby mu bol obhajca ustanovený súdom (pozri č. l. 22 spisu).

O možnosti zvoliť si obhajcu bol obvinený M. B. následne poučený aj v konaní pred súdom prvého stupňa (pozri č. l. 108 a č. l. 206 spisu), pričom toto svoje oprávnenie nevyužil, v dôsledku čoho bol v súdnom konaní zastúpený ustanoveným obhajcom (obhajkyňou JUDr. M. B.), čo obvinený akceptoval v priebehu celého konania pred súdom prvého stupňa.

Rovnako v písomnom odvolaní, ktoré obvinený M. B. podal proti rozsudku súdu prvého stupňa nenamietal obhajobu ustanoveným obhajcom a nepožiadala súd o možnosť zvoliť si iného obhajcu.

Napokon aj v konaní pred odvolacím súdom (pozri zápisnicu o verejnom zasadnutí Krajského súdu v Žiline, č. l. 362 spisu) sa obvinený v rámci záverečného návrhu pred rozhodnutím odvolacieho súdu vyjadril, že sa stotožňuje s návrhom svojej obhajkyne, ktorá mu bola ustanovená už v prípravnom konaní.

Z uvedeného je zrejmé, že právo obvineného M. B. na obhajobu zásadným spôsobom (§ 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.) porušené nebolo, naopak bol v každom štádiu trestného

konania poučený o oprávnení zvoliť si obhajcu, bolo preto slobodnou voľbou obvineného, pokiaľ toto oprávnenie nevyužil.

Podľa zistenia dovolacieho súdu rovnako nemôžu obstať ani dovolateľom uplatnené dôvody podaného mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 371 ods. 1 písm. g/ a písm. i/ Tr. por.

V uvedenom smere treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie, upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

V posudzovanej veci bola dovolateľom celkom zjavne napadnutá predovšetkým správnosť skutkových zistení, z ktorých súd prvého stupňa, (ale aj súd odvolací) vychádzali, pričom dovolateľ argumentoval predovšetkým spôsobom hodnotenia vykonaných dôkazov súdmi oboch stupňov, ako aj nevyhovením jeho návrhu na vykonanie ďalších dôkazov.

Najvyšší súd je v konaní o dovolaní zásadne povinný vychádzať zo skutkových zistení súdu prvého stupňa a v nadväznosti na tento skutkový stav zväziť hmotnoprávne posúdenie skutku, pričom skutkové zistenia súdu prvého stupňa nemôže zmeniť, a to ani na základe prípadného doplnovania dokazovania, ako ani v závislosti na prípadne inom hodnotení v predchádzajúcom konaní vykonaných dôkazov.

Z uvedeného pohľadu zistenie, že okresný súd nevyhovel návrhu obvineného M. B. na vykonanie ním navrhovaných dôkazov na preverenie výpovedí poškodeného Miroslava Kršíka nemôže byť dôvodom, ktorý by bol identický s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. tak, ako to namietal dovolateľ.

Už uvedený dôvod totiž predpokladá, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli skutočne vykonané, avšak neboli vykonané zákonným spôsobom. Z uvedeného pohľadu však dôkazy, ktoré boli v konaní pred súdom prvého stupňa vykonané, boli vykonané zákonom predpokladaným spôsobom a súdy oboch stupňov sa s týmito dôkazmi v odôvodnení svojich rozhodnutí náležite, logicky nespochybniteľne a zákonom predpísaným spôsobom vyrovnali, hoci inak než sa toho dovolateľ domáhal, vrátane

odmietnutia tých dôkazov, ktoré súdy oboch stupňov pre náležité zistenie skutkového stavu veci nepovažovali za potrebné vykonať.

Neobstojí v uvedenom smere argumentácia dovolateľa, že odvolací súd iba „formálne poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa“ bez toho, aby sám hodnotil vykonané dôkazy. Z obsahu rozhodnutia odvolacieho súdu je totiž zrejmé, že si v celom rozsahu osvojil hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom, na čo vo svojom rozhodnutí výslovne poukázal. V dôsledku toho je zrejmé, že podané dovolanie sa vo vzťahu k v ňom uplatnenému dôvodu fakticky viaže na spochybnenie skutkových zistení a odôvodnenie rozhodnutí oboch stupňov, ktoré okolnosti však nenapĺňajú dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Rovnako existenciu uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený M. B. videl celkom zjavne v skutkových zisteniach prvostupňového i odvolacieho súdu, ktoré považoval so zreteľom na už skôr uvedené za nesprávne, a to najmä v dôsledku podľa názoru dovolateľa chybného hodnotenia vykonaných dôkazov argumentujúc, že neboli vykonané ním navrhované dôkazy a súdy vyhodnotili vykonané dôkazy inak, než podľa jeho predstáv mali.

Z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. však vyplýva, že dôvodom dovolania nemôže byť samo o sebe nesprávne skutkové zistenie, lebo takýto dôvod tam uvedený nie je.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý je určený na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb, nie však k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplňovať, prípadne korigovať len odvolací súd.

Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, zameranou na preskúmavanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Dovolací súd správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať skôr vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Preto pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa.

V posudzovanej veci to v konečnom dôsledku znamená, že pre dovolací súd boli rozhodujúce skutkové zistenia, z ktorých súdy oboch stupňov vychádzali pri závere, že obvinený M. B. spáchal skutok, tak ako bol tento vymedzený v tzv. skutkovej vete rozsudku Okresného súdu Žilina z 11. júna 2006, sp. zn. 1 T 24/2007, keďže odvolací súd v uznesení napadnutom dovolaním obvineného tieto skutkové zistenia žiadnym spôsobom nemodifikoval.

V rozsudku okresného súdu popísanému skutkovému stavu zodpovedá právny záver vyjadrený v právnom posúdení skutku obvineného M. B. ako zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., a teda rozhodnutie napadnuté dovolaním obvineného M. B. nespočíva na nesprávnom právnom posúdení skutku, ani na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

V dôsledku toho neobstojí ani dovolateľom uvádzaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky so zreteľom na uvedené pre celkom zjavné nesplnenie podmienok dovolania podľa § 371 Tr. por. odmietol dovolanie obvineného M. B. na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci.»

Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, nemožno usudzovať, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu má také nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o jeho arbitrárnosti alebo o zjavnej neodôvodnenosti a v konečnom dôsledku o porušení základných práv a slobôd sťažovateľa. Najvyšší súd sa podľa názoru ústavného súdu primerane vysporiadal s dôvodmi, pre ktoré bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté.

Treba predovšetkým pripomenúť, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopreniu základných práv alebo slobôd.

Ústavný súd v uvedenej súvislosti poznamenáva, že najvyšší súd vo svojom rozhodnutí uviedol jasné a úplné dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľa odmietol. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, než prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02). Podľa názoru ústavného súdu však uznesenie, ktorým bolo dovolanie odmietnuté, takéto nedostatky nevykazuje.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Z uvedeného vyplýva, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a možnosťou porušenia sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie ďalších článkov ústavy, dohovoru, ako aj protokolu č. 12 k dohovoru, ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ namieta buď porušenie už zrušeného článku (čl. 11 ústavy), buď porušenie článkov, ktoré neobsahujú základné práva a slobody, príp. ľudské práva a základné slobody (čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1,

2, 4 a čl. 13 ods. 1, 2, 3 a 4 ústavy, čl. 1, čl. 17, čl. 18 a čl. 53 dohovoru a čl. 1 ods. 1 a 2 protokolu č. 12 k dohovoru), alebo porušenie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a slobôd, k porušeniu ktorých žiadnym spôsobom nemohlo dôjsť pre absenciu príčinnej súvislosti medzi označenými postupmi a rozhodnutiami orgánov verejnej moci a označenými základnými právami, resp. slobodami (ostatné sťažovateľom namietané porušenia základných práv alebo slobôd), preto v tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. V súvislosti s namietaným porušením sťažovateľom označených článkov ústavy, dohovoru a protokolu č. 12 k dohovoru postupom vyšetrovateľa PZ v konaní vedenom pod ČVS: ORP-1078/01-OVK-ZA-2006 a jeho uznesením z 15. decembra 2006, postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 1373/06 a jej uznesením zo 16. januára 2007, postupom Krajskej prokuratúry v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. KPt 1/07, postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gp 954/07 a sp. zn. IV/1 GPt 74/07 a napokon postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2766/07-61/D/130, ktoré sťažovateľ namietal mimo petit sťažnosti, ústavný súd poznamenáva, že ako to vyplýva z príloh sťažnosti, všetky uvedené konania boli skončené najneskôr v prvom štvrtroku 2008. Sťažnosť bola podaná ústavnému súdu 17. októbra 2008, teda zjavne po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu. V zmysle uvedeného je sťažnosť vo vzťahu k označeným orgánom verejnej moci podaná oneskorene (pozri obdobne odôvodnenie tohto rozhodnutia v bode 1), čo je dôvodom jej odmietnutia v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku už nepripadalo do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. marca 2009